

xuống đất, tro ngon tay súa vào mặt con :

— À ! lại còn gài đi già mồm, à ? Tao đi qua hàng chị Thôn, chị ấy bảo mày mua bốn xu hai quả na, rồi gửi chị ấy, chị ấy nhờ tao mang về cho mày đây này, còn cái nữa thôi, con chết tiệt, con chết bằm ? Ve cuống quít cái liều :

— Ô hay, bu mới hay nhỉ ! Có đề cho ông giáo ông ấy chấm bài không ?

Nghe nói đến mình, Thanh ngừng đầu thần nhiên nhìn : Chàng đã mục kích nhiều lần cái cảnh hờn giận giữa hai mẹ con bác Cả, nên những tiếng chửi rủa, nhiếc móc tục tằn, chàng coi thường rồi, không lấy làm chướng lại, như buổi mới đến ở trọ nữa.

— Hay sao, mày bảo tao hay sao, con kia ? Tao hãy hỏi mày : Tiền đâu mày mua na ?

Thấy Thanh nhìn mình, Ve vờ ngay lấy chàng như người chết đuối vớ lấy mảnh ván trôi.

— Ông giáo đấy chứ...

— Ông giáo sao ?

— Mua cho ông giáo đấy chứ ! Thanh thoáng hiểu tình cảnh một cô con gái đi chợ ăn quà vụng mẹ. Chàng liền nghĩ cách cứu vớt :

— À, có Ve, tôi nhờ cô mua na cho tôi, cô đã mua chưa ?

Ve toan nói : « Đây bu coi », nhưng nàng cảm động quá, chỉ ứa nước mắt, nghẹn ngào, đứng im. Nàng không hiểu sao ông giáo lại bênh vực nàng như thế, và bênh vực nàng như thế, ông ta có định ý gì không. Xưa nay cô ai thêm thương hại nàng bao giờ đâu. Nàng ra chợ mất cắp, người ta cười chế nhạo nàng, nàng bị mẹ mắng chửi, đánh đập, mấy người ăn cơm trọ khước khích cười lấy làm thích tri như ngồi coi hát chèo. Thậm chí có khi nàng ngã xáy xít cả chân tay, mà những người qua đường cũng vỗ tay reo cười được. Không bao giờ, thực không bao giờ nàng được nếm chút tình trắc ẩn nó an ủi, vỗ về, xoa dịu lòng con người trong những giờ đau đớn.

Ve lại thuộc hạng người nhiều tình cảm. Thực là một trái tim yêu đuối, một tâm hồn ủy mị chứa trong hình thể cục cựa, một cốt cách thô sơ. Vì thế, Ve càng nhận thấy rõ rệt và cảm thấy thấm thía những sự đối đãi tai ngược và bất công của người đời. Thực nàng không sao làm quen hẳn được, như mẹ nàng, với cái hoàn cảnh nàng đương sống và nàng đã sống gần hai chục năm nay, và có lẽ nàng còn sống mãi mãi cho đến khi già, khi chết.

— Thế nào, na của tôi đâu, có Ve ?

Sợ mẹ trông thấy sự cảm động của mình biểu lộ ra bằng hai giòng

nước mắt, Thanh mỉm cười thầm, cho là nàng ngượng với mình, vì có cái nết thờ ơ của cô « con gái bầy nghề ». Còn bác Cả thì bác vẫn chưa hết thét tuy bác đã biết con bác không có lỗi.

— Ve ! Con bé thế này thì thôi. Sao ông giáo hỏi lại bỏ chạy, hừ,

con đi ? Đây, thầy tính nó hư đủ nết như thế, thì tôi không gào không thét làm sao được, cơ chứ. Mua có hai quả na cho thầy cũng còn bỏ quên được mới nghe.

Vừa nói, bác Cả vừa cầm hai quả na còn cả lá, gương rẹ đặt vào khay nước.

— Thầy soi ngay được đấy. Na đầu mùa chín tới ngon lắm.

— Cảm ơn bà. Bà cứ để đấy cho tôi.

— Thôi thầy ở nhà nhè. Tôi lại phải ra chợ. Đã mua bán xong đâu. Tôi chỉ định về cho con bé một trận, rồi lại ra ngay.

Dứt lời, bác Cả vừa cười vừa cắp rổ đứng dậy. Thanh tưởng nên hỏi một câu cho có truyện, nhân tiện để làm thân với bà chủ nhà :

— À, bác đã được tin bác trai bao giờ về chưa ?

— Về gì đấy ! Có về thì cũng gần tết. Nghe đầu nhà tôi nó đã lấy vợ lẽ ở mô rồi thì phải.

Nói câu ấy, bác Cả không có giọng ghen tuông tức tưởi, như khi ta nói đến một việc thường xảy ra, và xảy ra một cách rất tự nhiên. Thanh toan hỏi một câu nữa, thì bác Cả đã ra khỏi cửa rồi. Chàng

Bổng nghe lách cách đóng chén, chàng quay đầu nhìn thấy Ve, liền mỉm cười nói :

— Na của cô đấy, mới cô cứ lự do soi đi, bà Cả ra chợ rồi, cô không còn lo sợ gì nữa.

— Không... tôi... mua...

Ve muốn nói : « Tôi mua biếu thầy », nhưng hổ thẹn, ngáp ngừng không dám nói dứt câu. Thanh tưởng nàng xấu hổ định chữa thẹn mà không tìm được cơ ổn thỏa. Chàng liền đỡ lời :

— Cái đó là sự thường. Ai chả có lúc ăn quà ? Vả lại ăn hoa quả tốt lắm, tôi nói hoa quả chín, vì ăn quả xanh rất độc, rất dễ sinh bệnh tật, cô chớ có ăn quả xanh vào.

Có lẽ Thanh tưởng mình đương ở trong lớp học giảng nghĩa cho bọn trò nhỏ. Nhưng có trò đây chẳng nghe thầy lời thầy giảng.

Nàng uất ức về nỗi oan của mình, mà không thể bác bạch ra được.

Ban nãy, nàng ra chợ, thấy có mớ na đầu mùa vừa chín tới, liền nghĩ thầm : « Ông giáo Thanh rất thích ăn na, ta mua cho ông ta hai quả ». Nàng vẫn có cái vốn riêng hơn hai đồng bạc, góp nhặt lâu ngày bằng tiền mừng tuổi lễ, và các khoản ăn bớt tiền chợ cùng là

Nàng liền bỏ ra bốn xu mua chọn hai quả na to nhất mọt. Nhưng vừa trả tiền xong thì nàng nhận ngay ra điều này : « Làm thế nào đưa na cho thầy giáo được ? Chẳng nhẽ mình biếu thầy ấy ! Hay nói mua hộ thầy ấy ? Nhưng thầy ấy có nhờ mình mua đâu. Mà nhờ gặp lúc thầy ấy lúng quắc không có bốn xu trả lại mình thì thầy ấy ngượng chết. »

Đương phân vân nghĩ ngợi, thoáng thấy bóng mẹ ở đằng xa, nàng liền gửi tạm nhà hàng hai quả na, hẹn chốc nữa sẽ ra lấy.

Về nhà làm lụng và trông khi ngồi chờ ấm nước sôi, nàng chợt tìm ra được một cách rất tự nhiên, rất giản dị. Là nói với ông giáo Thanh rằng cô người gửi biếu. « Ông ấy có hỏi ai biếu, thì mình nói không biết, thế là xong ».

Nàng mừng thầm, thấp thỏm đợi mẹ về chợ để ra lấy na. Chàng ngờ đã xảy ra sự lỗi thời.

— Kia, có soi na đi chứ, chẳng ruồi nó bâu, nó dễ trèo vào thì rồi nó sẽ nở ở trong ruột đấy.

— Gớm ! thầy chỉ...

Thanh mỉm cười :

— Hay cô muốn biếu ăn nhân một nửa đấy ?

Ve sung sướng choáng váng cả người, nói rất mau :

— Vâng mời thầy soi, na ngon lắm, mời thầy soi.

Ve bưng khay na đặt bên cạnh Thanh, nhắc lại một lần nữa :

— Mời thầy soi.

— Ai lại thế ! Cô ăn đi.

— Không, con cốt mua mời thầy soi.

Thanh cho đó là một câu nói khéo, hoặc một câu nói để che giấu cái nết xấu hay ăn quà vặt.

— Vâng thì ăn. Nhưng hết bao nhiêu tiền, rồi tôi trả cô đấy.

Và chàng nghĩ thầm : « Thế nào có ả cũng ăn lãi được một, hai xu ». Nhưng Ve chạy vụt xuống bếp, nói giọng nũng nịu :

— Không, con chả dám lấy tiền của thầy đâu !

(Còn nữa)

Khái-Hưng

HOTEL DE LA PAIX — HANOI

Entièrement Remis Neuf
Salle de Café Moderne — Billards
Fraîche et agréable
Au centre de la Ville et des affaires

La cuisine est réputée la meilleure de Hanoi
Le Restaurant de La Paix est le rendez-vous de la bourgeoisie annamite, à qui le meilleur accueil est toujours réservé.

Repas soignés à	1p.20
Chambres R-P Bert à partir de	1p.50
Pension table au mois à partir de	35p.00
Chambre et Pension — id —	60p.00

Salle Grill-Room — Salons Particuliers
Dîners Fins sur Commande
Téléphone n° 48

CHARLES GUILLOT — Propriétaire - Gérant

SÔNG HƯƠNG

Một tờ báo văn học
đáng đọc hơn hết

GIÁ BÁO : 1 năm... 2p.40
6 tháng... 1p.20

Thơ và mẩu chuyện gửi cho ông
PHAN - KHÔI
80, Gia-hội Huế